

kan der neppe være nogen Mening i at stille sig forskellig med Hensyn til Mil og Kilometer i den ene og den anden af disse Former for Retsplejen. — Ændringsforslag Nr. 140 er kun en Redaktion, idet de Ord, som vi for øvrigt selv satte ind i denne Paragraf i Fjor, og som ere aftrykte her i Forslaget, ere overflødige, naar henses til Bestemmelsen i §§ 800 og 810. — Forslaget under Nr. 141 er ordret enslydende med et Forslag, som vi stillede i Fjor, men som ikke den Gang opnaaede den højtærede Ministers Tilslutning og derfor ikke findes i Lovforslaget. Det er tillige ordret enslydende med § 21 i det Forslag om Anholdelse og Varetægtsfængsling, som blev indbragt her i Tinget i Samlingen 1896—97 med Udvalgets højtærede Formand som Ordfører, og som den Gang blev vedtaget her. Dette Forslag findes i Tillæg C. for 1896—97, Sp. 1024—38. Det gaar jo ud paa, at der skal oprettes et nyt Tilsyn med Varetægtsfanger ud over det embedsmæssige, som vi allerede nu have, et Tilsyn af kommunal Natur, idet henholdsvis Københavns Borgerrepræsentation, Købstædernes Byraad og Amsraadene af deres Midte for 2 Aar ad Gangen udnævne 2 Medlemmer, som saa jævnlig skulle besøge Fængslerne og overbevise sig om, hvorledes Fangerne der behandles o. s. v. Jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Forslag. Da det en Gang er vedtaget af det høje Ting, mener jeg, at deri, i alt Fald paa dette Tidspunkt, ligger tilstrækkelig Anbefaling; selv om naturligvis mange ærede Medlemmer ere yngre end denne Vedtagelse, og for saa vidt ikke ere bundne derved lige saa lidt som jo for Resten nogen af os andre.

Ændringsforslaget under Nr. 142 er kun en Redaktion. Ændringsforslaget under Nr. 145 slutter sig til et Forslag, vi have vedtaget under den borgerlige Retspleje, og gaar ud paa, at det ikke er nødvendigt, at de vedkommende skulle blive til Stede, til Retsmødet er sluttet; naar den Sag, for hvis Skyld de ere komne, er færdig, maa de have Lov til at gaa. Endelig er der Ændringsforslaget under Nr. 148, som kun er en ren Redaktionsændring og skyldes den Omstændighed, at der i Fjor var forelagt fire Lovforslag; blandt andet et om Retsafgifter, men da det ikke er forelagt i Aar, kan den i Paragraffen nævnte Henvisning ikke finde Sted. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets og dets Flertals Ændringsforslag til det høje Ting.

**Nanke:** Jeg har stillet en Del Ændringsforslag, og jeg skal tillade mig at begrunde dem, og jeg skal gøre det saa kort som muligt. — I § 672 findes der en almindelig Bestemmelse om, at Forundersøgelsen skal foregaa ved Underretten som Undersøgelsesret, og saa findes der en Bestemmelse om, at undtagelsesvis kan Landsrettens og Højesterets Justitiarius overdrage til et Medlem af Landsretten at handle som Undersøgelsesdommer. Det Ændringsforslag under Nr. 112, som jeg har stillet dertil, gaar ud paa at bestemme, at ogsaa i andre Tilfælde kan det efter Begæring af en Politimester eller vedkommende Overanklager af Landsrettens Justitiarius overdrages til et eller flere Medlemmer af Landsretten at handle som Undersøgelsesret, og Undersøgelsen behøver da ikke fra første Færd at være rettet mod en eller flere Personer som sigtede. Kærnen i dette Forslag er nu ikke dette, at i andre Tilfælde kan det ske efter Begæring af en Politimester eller vedkommende Overanklager. Sagen er nemlig den, at i det Tilfælde, som staar nævnt i § 672, vil det i det praktiske Liv gaa: saaledes til, at Henvendelsen til Landsrettens Justitiarius i Reglen vil blive fremsat fra Overanklagerens Side. Men det, jeg ønsker at lægge Vægten paa, er de to andre Ting, nemlig 1) at Undersøgelsesretten kan komme til at bestaa ogsaa af flere Dommere end een. Jeg mener nemlig, at det i dette Tilfælde, ligesom i saa mange andre Tilfælde i det praktiske Liv, kan ske, at fire Øjne se bedre end to, og at det kan være heldigt at have to Dommere til at foretage en Undersøgelse i Stedet for, som Loven foreskriver, kun een. Dernæst er der det andet Punkt, og det tillægger jeg endnu mere Vægt, nemlig at Undersøgelsen ikke behøver fra første Færd at være rettet mod en eller flere Personer som sigtede. Det er nemlig saaledes, at i § 869 i Slutningen er det bestemt, at Forundersøgelsen skal være rettet mod en bestemt Person som sigtet. Jeg mener imidlertid, at der kan gives Tilfælde, enten naar der foreligger en Række Forbrydelser, som ere begaaede paa forskellige Steder i Landet, eller naar der har været en hel Bande af Lovovertrædere, hvor Undersøgelsen kan blive saa vidtløftig, at den almindelige Undersøgelsesdommer ikke vil kunne magte den, og hvor det altsaa kan blive nødvendigt at nedsætte en Slags Kommission. Det er netop ogsaa det, der er tænkt paa i § 672. Det fremgaar